

Τίτλος: *Ανάπτυγμα βατράχου*

Συγγραφέας: ΡΟΥΛΑ ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

© Ρούλα Γεωργακοπούλου, Εκδόσεις ΣΤΕΡΕΩΜΑ Α.Ε., 2021

Για την ελληνική γλώσσα σε όλον τον κόσμο

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου συνολικά ή τμηματικά με οποιονδήποτε τρόπο ή μέσον χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

ΣΕΙΡΑ: *ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ*

ISBN: 978-618-5617-04-2

Ευχαριστούμε τις εκδόσεις ΕΣΤΙΑ για την ευγενή παραχώρηση αποσπάσματος από τη συλλογή του Ανδρέα Καρκαβίτσα *ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΛΩΡΗΣ*

Εικόνα εξωφύλλου:

Artist: Romina Bassu

Title: Astenia, 2021, acrylic on canvas, cm 50x40 – Courtesy Studio SALES di Norberto Ruggeri, Rome.

Εκδόσεις ΣΤΕΡΕΩΜΑ Α.Ε. / ΣΙΟΛΑ-ΑΛΕΞΙΟΥ

Κομνητών 24, Αθήνα 11472

Τηλ.210-6426393

Fax 210-6459312

E-mail: info@stereoma-sa.gr

www.stereoma-sa.gr

Facebook: Εκδόσεις Στερέωμα

ΡΟΥΛΑ ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ανάπτυγμα βατράχου

ΝΟΥΒΕΛΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΤΕΡΕΩΜΑ

Για χρόνια πλάγιαζα νωρίς, για να τσεκάρω με την ησυχία μου τον χώρο που μου αναλογεί σε όλες τις δυνατές πόζες. Στάση εμβρύου, ανάσκελα, πλαγίως και καμιά φορά μπρούμυτα, απλωμένη σε ανάπτυγμα βατράχου. Αναμετρούσα το βαθούλωμα στο στρώμα και μ' αυτόν τον τρόπο υπολόγιζα το βάρος μου, χωρίς ωστόσο να μπορώ να ελέγξω κάτω από ποιες συνθήκες παίρνω κιλά και κάτω από ποιες αναίτια συρρικνώνομαι. Υπάρχω, λες, κι ύστερα δεν υπάρχεις. Πώς θα καταλάβω πότε αρχίζει το ύστερα; Αυτή ήταν η τελευταία ερώτηση που προλάβαινα να υποβάλω στον εαυτό μου λίγο πριν να καταφθάσει το ηδύ μεσοδιάστημα μεταξύ ύπνου και ξύπνου. Η προϊούσα νάρκη με εκμαύλιζε με τη φλυαρία της. Ένα κολάζ από λιωμένες εικόνες και μια ακατάσχετη εκμυστήρευση, με ανάγκαζαν το επόμενο πρωί να παριστάνω την ξύπνια, αλλά χωρίς την αίσθηση των διαστάσεων που λέγαμε προηγουμένως. Μόνον έτσι ξεχειλωμένη και έκκεντρη νόμιζα ότι θα μπορούσα να συγκρατήσω έστω ένα κουρελάκι από όλα εκείνα τα θαυμαστά που είχα δει κι ακούσει το προηγούμενο βράδυ.

Εντωμεταξύ, για να μη χάσω την επαφή, για να μην ξεχάσω τίποτα από τα ξεχασμένα, καθιέρωσα την παντομίμα σε όλες τις συμβατικές ημερήσιες υποχρεώσεις μου. Πανεύκολο και προπάντων ξεκούραστο. Με ένα νεύμα

άλλαζα θέση στα έπιπλα, ίσιωνα τα κάδρα, έβαζα τα άπλυτα στο πλυντήριο, τα πλυμένα στην απλώστρα, τα του Καίσαρος τω Καίσαρι. Μετακινούσα βουνά, λύγιζα σίδερα, μάσαγα φθόγγους και τους έφτυνα πριν να γίνουν οι λέξεις που μου διώχνουν τις λέξεις. Μόνο μ' αυτήν την παραλυτική μουρμούρα με ενδιέφερε να έχω κουβέντες, εκείνη όμως δεν είχε καιρό για χάσιμο γιατί σίγουρα θα 'χε κι άλλους να κοιμίσει. Τώρα που το σκέφτομαι, δεν ήταν δα και καμιά χαρισματική ομιλήτρια. Ότι ήταν να μου πει μου το έλεγε σε ρυθμό υπαγορεύσεως μιμούμενη στην εντέλεια τη φωνή μου, τόσο που, μισοκοιμισμένη καθώς ήμουν, νόμιζα πως δική μου ήταν η φωνή, δικές μου και οι παραδοξολογίες της. Το μόνο που είχα να κάνω ήταν να σηκωθώ πρωί πρωί και να τις πληκτρολογήσω. Αύριο αύριο, έλεγα και κουκουλωνόμουν με την κουβέρτα μου. Στην άλλη ζωή!... στην άλλη ζωή!... μου αντιγύριζε με χαρόσταλτο ανάμπαιγμα, η δικαιοσύνη της θάλασσας.

– Η θάλασσα έχει την κρίση της όπως κι η στεριά. Και την έχει καλύτερα από τη στεριά. Εδώ δεν έχει λόγια. Έκαμες – έλαβες.

Έτσι όπως τα 'φερε η κατάρα έπρεπε οπωσδήποτε να μάθω δυο τρία πράγματα για τη ναυτοσύνη, εγώ που παλιά πνιγόμουν σε μια κουταλιά νερό. Πανί, παιδιά! ένα πανί! Έι απ' το μπάρκο!... ε!... πού μας αφήνετε; Βουλιάζουμε. Της μάνας σου το κέρατο!... Χάννε μούνε!... χάννε μούνε! ... Με τέτοιο στρόβιλο, με τόση θολούρα, τόσους αφρούς κι αλάτι γύρω τριγύρω, κανείς μας δεν μπορούσε να δει πέρα από τη μύτη του κι αυτό ήταν

τρομερά μεταδοτικό, τόσο που συν τω χρόνω πάψαμε να σχετιζόμαστε μεταξύ μας ουσιαστικά. Στους μοντέρνους καιρούς καμία σύγκρουση δεν θα τονώνει πλέον το ενδιαφέρον του ενός για τον άλλον. Μπαίνουμε σε μια αλυσίδα παραγωγής που αποσκοπεί αποκλειστικά στην παλινόρθωση του Τσάρλυ Τσάπλιν, χρησιμοδότησε η προσωπική μου υποβολέας και ταμπουρώθηκε ξανά στην περιοχή του Rapid Eye Movement.¹

Τη μεγαλύτερη ζημιά μου την έκαναν οι σκαφτιάδες. Αν δεν ήταν επιτόπου ο Μανόλης Ανδρόνικος με την τραγιάσκα του να τους επιτηρεί, να μη φτυαρίζουν όλη νύχτα στα κουτουρού πετώντας έξω χόμα από αταυτοποιήτα γεωλογικά στρώματα, κινδύνευα να ξυπνήσω μια μέρα με το μαρμάρινο τούτο κεφάλι στα χέρια.

– Κυρία μου, σας ακούμε τόσην ώρα και αυτό που κά-νετε είναι σκέτη λογοκλοπή.

– Μα ναι, μα ναι! Ανεπιφύλακτα!

Η τακτική μου αυτή ήταν ωστόσο κάπως επισφαλής, γιατί συχνά με φόρτωνε με τυχαίες συσσωρεύσεις που δεν μου ήταν καθόλου μα καθόλου χρήσιμες. Άφηνα το πλεονάζον στο πεζοδρόμιο να το πάρει κανένας φτωχός και συνήθως μαζεύονταν πολλοί που έριζαν πάνω από το ίδιο εύρημα. Καημένε μου Γιόρικ, τι σου έκαναν; Τι απέραντη εξυπνάδα που είχες, τι έξοχη φαντασία! Κανείς

1. Το στάδιο Rapid eye movement (REM) του ύπνου, χαρακτηρίζεται από γρήγορες κινήσεις των ματιών και βαθιά χαλάρωση των μυών. Ξυπνώντας ο άνθρωπος σ' αυτό το στάδιο, είναι σε θέση να θυμάται τα όνειρά του.

δεν θέλει το δικό σου κρανίο, ούτε καν για πρες παπιέ.

Αυτό δεν σημαίνει πως δεν πρέπει να βάλω λίγη τάξη εδώ μέσα. Να ξέρω πού θα βρω το κάθε τι όταν το χρειαστώ. Να πάψω πια να κουτουλάω από σκέψη σε σκέψη χωρίς να μπορώ να φέρω εις πέρας έναν πλήρη συλλογισμό. Τα αντικείμενα είναι ερωτήσεις· οπότε κι εγώ ενέδωσα στη νοσηρή τους περιέργεια. Υποκλίθηκα σ' όλους τους καναπέδες, ασπάστηκα όλα τα κάδρα, αντάλλαξα χειραψία με όλα τα πιρούνια, διαλύθηκα μέσα σ' όλα τα μπολάκια, εκμηδενίστηκα μέσα σ' όλα τα συρτάρια. Με τη δεξιά μου ευλογούσα το κάθε τραπέζι, ενώ με το αριστερό μου χέρι έψαχνα στα τυφλά για ένα φλιτζανάκι καφέ που όμως ποτέ δεν μου φανερώθηκε. Άφησα τη βρύση ανοιχτή να τρέξει, να ξεθυμάνει. Μ' αγαπάς; ακούστηκε την ώρα που πλημμυρίσαμε και σβήστηκε η γραφή. Μ' αγαπάς; Και φραπ έδωσε μια και με πλησίασε μ' εκείνον τον απρόβλεπτο άνευ φοράς πήδο που έχουν μόνον οι βιάτραχοι.

Βρε, βρε, βρε! τον καλωσόρισα. Αμέσως χαλάρωσε κι ήρθε κι απλώθηκε με την κοιλιά πάνω στα βρεγμένα μου, σημάδι ότι έπρεπε να του ζύσω την πλάτη. (Βρεκεκέξ), τέντωσε το ποδαράκι του να μου συστηθεί, τόσο γρήγορα ώστε δεν πρόφτασα ν' αναλογιστώ: (Με παίρνει ο ύπνος).

– Αυτή τη φορά λέω να το κάνουμε να μοιάζει με δολοφονία.

– Κουάξ;

– Οι αυτοκτονίες δεν έχουν καθόλου σασπένς γιατί ξέρεις εκ των προτέρων τον δράστη.

Θα πρέπει να κοιμηθήκαμε σαν τούβλα. Ο Βρε ήταν κιόλας άφαντος κι ήταν αγάραγα όταν ακούστηκε από πάνω το γνωστό γκουπ γκουπ. Είναι η ώρα που αρχίζει να περπατάει με τα ξυλοπάπουτσά του μέσα στο κεφάλι μου, αδιαφορώντας για τους κανόνες της κοινής ησυχίας. Πόσες φορές δεν σκέφτηκα να του αφήσω ένα ζευγάρι μαλακές παντόφλες έξω από την πόρτα της σοφίτας, το μετάνιωνα όμως το ίδιο λεπτό γιατί ο κύριος Ιωάννης Γαβριήλ Μπόρικμαν, για να βηματίζει πέρα δώθε, μπρος πίσω, απ' την αυγή ως τα μαύρα μεσάνυχτα, σίγουρα θα 'χει τους λόγους του, σίγουρα κάτι θα κλώθει μες στο μυαλό του, κάτι που αργά ή γρήγορα θα μας το ανακοινώσει ανατρέποντας οριστικά τις αποφάσεις των δικαστηρίων και τη φούρια του Ερρίκου Ίψεν να κλείσει τσάτρα πάτρα μια τόσο σκοτεινή υπόθεση κατάχρησης δημοσίου χρήματος. Ποντισμένη καθώς ήμουν στην REM ανυπαρξία, δεν μπόρεσα να αναδυθώ έγκαιρα και να προστρέξω οικειοθελώς ως μάρτυρας. Έτσι, άφησα για άλλη μια φορά τα πράγματα να εξελιχθούν κατά τας γραφάς, με την πώς τη λένε πάντα εκεί, έτοιμη να με κατηγορήσει για λογοκλοπή. Δυστυχώς ξεχνάω αυτή τη στιγμή το όνομά της· ή μήπως επίτηδες παραμένουν αβάπτιστα όλα αυτά τα άψυχα που σου βγάζουν την ψυχή;

– Ξέρεις πού πρωτάκουσα τέτοια μουσική;

Μέσα βαθιά στη γη. Στο ορυχείο. Γιος μεταλλωρύχου δεν είμαι; Καμιά φορά ο πατέρας μου με έπαιρνε μαζί του στις στοές. Το μέταλλο τραγουδάει εκεί κάτω.

– Μα τι λέτε κύριε Μπόρικμαν;

– Οι σφυριές που το ξεκολλάνε από τους βράχους χτυπάνε σαν καμπάνες μες στη νύχτα. Και το μέταλλο από τη χαρά του τραγουδάει. Θέλει να βγει στο φως, να ωφεληθεί την ανθρωπότητα.

Και τον πιστεύεις; μου κάνει η Πώς τη λένε, με μια φωνή ξεψυχισμένη, και παράτησε στη μέση την παρτίδα το σκάκι της, γιατί είχε κιόλας φωτίσει και λίγο λίγο εξασθενούσε η διανοητική της διαύγεια. Μου κάνει εντύπωση που δεν με προσκάλεσε ποτέ να παίξουμε οι δυο μας.

«Δεν ελπίζω τίποτα / δεν φοβούμαι τίποτα/ είμαι λέφτερος», βάζω να παίζουν τα γνωστά χιτάκια, μπας και με βοηθήσουν να κρατήσω το τέμπο όσην ώρα έκανα τον πρωινό μου περίπατο με επιτόπου βήματα. Λέφτερος από τι; Δυστυχώς δεν ήταν κανείς εκεί γύρω για να το συζητήσω μαζί του, οπότε παραδόθηκα στους ρυθμικούς ψυχαναγκασμούς που με κρατούσαν σε σχετική φόρμα και μ' αναστήλωναν ώσπου να 'ρθει η υπενθύμισή του ύστερα. Έκανα πως φοράω τις πιτζάμες μου ενώ στην πραγματικότητα παρακολουθούσα τον Βρε, πώς στο καλό πέταγε άξαφνα τη διχαλωτή γλωσσίτσα του κι έτσι ακίνητος άρπαζε στον αέρα τα πρώτα νυχτερινά έντομα. Καλός είναι, δε λέω, αλλά πολύ *sui generis*. Δεν έχει τίποτα να προσθέσει στα όσα τόσο καιρό μοιραζόμαστε, εκτός από κάτι μονολεκτικές ερωτήσεις που δεν ξέρω αν είναι για την οικονομία της συζήτησης, από ενδιαφέρον, από περιέργεια, από καθωσπρεπισμό ή από βαρεμάρα. Από κουταμάρα, μου σφυρίζει στ' αυτή η Πώς τη λένε, που

ήρθε πάλι για να τα καταστρέψει όλα, λες κι έχει στη ζωή κι άλλον σύμμαχο, καλύτερο απ' αυτόν τον μυγοχάφτη, που τη σιγοντάρει, που τη φουσκώνει, που της δίνει αλτικότητα τέτοια που ούτε ο Σεργκέι Μπούμπκα δεν είχε δει ποτέ στον ύπνο του.

Στη θέση σου θα προτιμούσα τον Μπομπ Μπήμον, παρενεβλήθη η Πώς τη λένε.

Κουάξ; αναστατώθηκε ο Βρε.

Γιατί άλλο πράγμα το επί κοντώ κι άλλο το εις μήκος, τον ορμηνέει εκείνη. Ειδικά στην περίπτωση αυτής εδώ, που έχει διαταραχή αποτυπώματος και διαστάσεων, η προσγείωση σε σκάμμα είναι το πλέον ενδεδειγμένο. Έτσι τουλάχιστον νομίζω εγώ... είπε, μειδίασε και αποσύρθηκε κατευχαριστημένη που είχε την τελευταία λέξη γι' απόψε.

τα καπάκια και χώνουν τις μούρες τους στις κατσαρόλες να βεβαιωθούν ότι το φαΐ δεν είναι καραβίσιο. Χτυπούν ντιν ντιν με το δαχτυλίδι τους τα χρυστάλλινα μπουκα-